

Bennie

Vijf zwarte volgauto's telde hij en nog een hele riks gewone personenwagens. "Toe maar, toe maar, het hele dorp is zeker uitgelopen." Bennie Voortman gluurde langs de vitrage naar de rouwstoet die door zijn straat reed. De vuiligheid op het raam was door het winterzonnetje goed zichtbaar. Een sigaret bungelde in zijn mondhoek. "Dat doet allemaal maar. Je kan toch verdomme ook wel met je eigen auto naar het crematorium rijden?" en hij drukte de peuk uit in een overvolle asbak.

Sinds zijn vrouw Dinie, nog geen twee jaar geleden was overleden, was Bennie weer volop begonnen met roken en vloeken. Dinie zei altijd: "Bennie je stinkt uit je mond", als hij haar een zoen wilde geven. "Verdomme" zei Bennie dan. "En nog grof ook" was dan haar repliek. En dan had hij haar bij de middel gepakt, eerst in de nek en dan toch plat op de mond gezoend. Ze hadden gegiecheld en plezier gehad. Bennie was uiteindelijk toch gestopt met roken én vloeken. Voor Dinie, want voor Dinie deed Bennie alles. En toen ging Dinie dood. Aan longkanker, terwijl Dinie nooit had gerookt.

De stoet reed in gepast tempo de Lossersestraat uit. Het andere verkeer hield ongeduldig in. Een week geleden was buurman Sickman van twee huizen verderop, na een kort ziekbed overleden. 76 jaar. Alvleesklierkanker. Sickman en Bennie waren geen goede burens. Niet meer. Op de laatste verjaardag van Sickman had Bennie, Sickmans vrouw, Gerda, baldadig een onschuldige tik op de kont gegeven. Dat liep uit op een rel. Toen Bennie de volgende dag met zijn duffe kop zijn excuses wilde aanbieden en zei. "Ik had teveel gedronken. Het is om Dinie, dat ik het bier niet kan laten staan." had Sickman laten weten klaar te zijn met Bennie. "Wat ons betreft kom je er hier niet meer in. Dit verdient Dinie niet, dat jij andere vrouwen op de kont slaat!" Einde goede burens. De rest van de straat was wél uitgenodigd op de crematie: Swiers, Richters, Muller, Groen en Krijgsman. Lekker natte cake en kleffe broodjes eten. "Ze doen maar!" mompelde Bennie vanachter het raam. "Ik heb mijn portie al gehad." Hij haalde een beugelflesje Grolsch uit de koelkast en het skai van de fauteuil zuchtte toen Bennie neerplofte.

Een uur en twee biertjes later wist Bennie niet zeker of hij het goed zag. Hij zat nog steeds voor het raam naar buiten te kijken. Hij zag twee mannen, of jongens eigenlijk, hij schatte ze nog geen twintig, onrustig voor het huis van Sickman drementen. "Wat zijn die godverdomme van plan?", gromde hij. En plotseling was hij zo helder van geest als je maar kan zijn met twee halve liters op. De adrenaline schoot door zijn lijf. Heel even twijfelde hij: "Ik kan het natuurlijk ook gewoon niks doen. Gerda Sickman zoekt het maar uit." Maar toen hoorde hij Dinie in gedachten zeggen: "Dat is mijn Bennie. Met mijn Bennie kun je de oorlog winnen!!" Hij stooft naar buiten. Smeet zijn bierfles richting de jongens en riep: "Wel nonderdju, wat denken jullie hier te doen, stelletje minkukels!!" "Rot op ouwe. Gaat je geen flikker aan!!" zei een wit weggetrokken ventje. En toen: "Wegwezen hier!!" Uit het huis van Sickman kwamen nog twee mannen rennen en met twee scooters verdween het viertal uit het zicht. "Wel-god-gloeiende" schreeuwde hij ze na. "Als ik jullie te pakken krijg, ram ik je in elkaar!!" Bennie keek om zich heen. Een uitgestorven straat. Niemand had de heldendaad van Bennie opgemerkt.